

Tap Ghi ... Cali 5

Tap ghi lan man của Cali 5

Ngày xưa... nhà tôi ở số...

9 năm sinh sống tại miền Bắc Việt nam, 27 năm tại miền Nam, 27 năm và đang sống tại Hiệp chúng quốc Hoa kỳ, nơi nào là quê hương tôi ?

"Tôi ở chỗ nào thì nơi đó là quê hương." Bây giờ nước Mỹ là nước tôi. Tôi yêu tiếng nước tôi, từ khi mới ra đời ...

Ngày xưa, nhà tôi ở số 54 Nguyễn Thái Học...

Sinh quán của tôi là Sơn tây, cha người Sơn tây, mẹ người Hải dương. Tôi lớn lên ở Hà nội và gia đình di cư vào Nam năm 1954, khi tôi được 9 tuổi. Tôi không biết gia đình lên Hà nội khi nào vì tôi cũng chẳng bao giờ hỏi về chuyện này, nhưng tôi nhớ rất rõ về nơi sinh của đứa em gái sanh năm 1951, em tôi một chút xíu nữa thì cũng vào làm việc tại Điện lực năm 1972, nhưng chuyện này không xảy ra. Nơi sinh của cô em là nhà bảo sinh Đức Chính tại Hà nội, lúc đó tôi mới 6 tuổi. Em trai kế tôi, sinh năm 1948 ở đâu thì tôi không biết vì tôi còn quá nhỏ, nhưng người u, người vú của em thì tôi vẫn nhớ, tôi gọi là u Hòa (tên của em tôi).

Gia đình đông anh em, chỉ có mình tôi là đi học trường Pháp, tôi học Albert Sarraut, đi học thì có xe đưa đón, tôi nhớ đó là những cái xe chở học sinh hiệu Renault của Pháp, sau này di cư vào Nam tôi cũng vẫn thấy đó là xe chở học sinh của trường nữ trung học Gia Long, Trưng Vương và sau đó thì thấy loại xe này dùng làm xe đồ chuyên chở hành khách di chuyển tại các tỉnh có lộ trình ngắn và có lẽ bây giờ cũng có thể còn sử dụng những xe cũ, cổ xưa này.

Tôi học Albert Sarraut chỉ một năm, tiếng Pháp đã nói lỏp bốp nhưng sau đó thì chuyển qua trường Việt, đi học, đi bộ chung với một anh trai và một em gái, cùng chung một trường.

Ngày xưa, nhà tôi ở số 54 Nguyễn Thái Học, còn gọi là Hàng Dẫy.

Đầy hay Dẫy chỉ là cái túi, cái bị đựng đồ, quần áo, v.v... may bằng vải dày cho được chắc và bền. Nói cho dễ hiểu thì nó chính là những bao đựng bột mì sau này mà thôi. Ngày xưa còn nghèo,

ai cần di chuyển đi đâu thì hành trang chỉ là quần áo, vật dụng cá nhân đơn sơ nên tất cả dồn vào cái túi vải dày, đeo vác trên vai là có thể xuất hành ngay, làm gì có chuyện vali, túi xách này nọ như bây giờ.

Gia đình tôi ở trong một tòa nhà lớn, có lầu, gồm nhiều gia đình chia nhau sinh sống. Như trên đã viết, nhà tôi ở số 54 và số nhà này chỉ riêng là số của nhà tôi, vì tôi đã được dạy để nhớ ngay khi tôi còn nhỏ. Tôi không nhớ, không cần nhớ căn nhà ngay bên cạnh số bao nhiêu và 2 căn nhà trên lầu số bao nhiêu nhưng chắc chắn phải có một số phụ để xác định, thí dụ 54/1, ngày đó gọi là 54 sur 1. Hai căn nhà trên lầu đi bằng một hành lang rộng, thông suốt để lên thang lầu bằng gỗ. Căn nhà to lớn này có nền móng khá cao nên muốn vào nhà phải bước lên cả chục bậc cấp. Căn nhà gia đình tôi ở chỉ có một phòng thông suốt, to bề ngang và rất dài, đủ cho một gia đình căn bản VN, đông người ở. Phía sau là một khoảng sân trống rộng cũng thuộc gia đình chúng tôi, sử dụng làm nhà bếp, có một phần mái, còn lại là lộ thiên. Có lẽ ngày trước là một căn nhà phụ có mái tất cả nhưng chiến tranh hay bị phá hoại nên chỉ còn một phần mái. Phần làm nhà bếp này, tất cả đều lát đá hoa và đi lên nhà trên bằng một cửa bên hông thông qua hành lang rộng. Nhiều lần, tôi có lên 2 căn nhà trên lầu để chơi với các bạn con nít cùng lứa và tôi thấy 2 căn nhà trên lầu lớn hơn căn dưới đất. Dĩ nhiên vì trên lầu bao gồm cả hành lang dài rộng bên dưới.

Tôi chẳng hỏi gì để biết về căn nhà này nhưng tôi nghĩ, đây là những căn nhà của Pháp ở cũ, được cấp cho những người hồi cư hay tản cư về Hà nội. Sở dĩ tôi đoán biết vì tôi cũng đã đọc được những hồi ký, truyện, có nói về việc này.

Tôi có những bạn con nít cùng cư ngụ tại khu nhà, còn nhỏ, chưa đi học nên trai gái chơi chung với nhau, dĩ nhiên có chuyện chơi làm nhà, chia nhau đùa làm vợ, đùa làm chồng,... tôi làm chồng, còn bạn gái làm vợ. Xin thưa thật, chúng tôi cũng có con là búp bê, cũng bế em, đóng đưa ru ngủ, cũng nấu nướng, ăn uống, chén đĩa đàng hoàng nhưng tất cả chỉ là hoa, là lá, ngắt ở đâu đó. Một

chuyện tôi còn nhớ mãi cho tới bây giờ, không biết cô nào, bà nào cho tôi cái lọ con đựng dầu sơn móng tay đã sử dụng hết, tôi cho cô bạn gái và vài hôm sau nó rách lại là có đứa chế diễu nói chúng mình là vợ chồng. Chúng tôi cũng có những lúc gây gổ, cãi nhau, chửi nhau, nhưng con nít thì hôm sau đã quên hết và chơi lại với nhau. Người bạn gái thời con nít, chơi vợ chồng với tôi tên là Yến, giờ này ... cù ở đâu ?

Ngày xưa, nhà tôi ở số 54 Nguyễn Thái Học, còn gọi là Hàng Đầy, xé cửa phố Sinh Từ....

Xế có nghĩa là xeo xéo...

Ngày xưa tôi chỉ biết đó là tên một con đường nhỏ. Qua Mỹ, đọc lại những sách truyện thì mới biết, trên con phố này có sinh từ, từ đường của một gia đình, thân tộc nào đó và tôi cũng không biết đích xác vị trí nó nằm ở đâu cả. Gần đây, khi nhà văn, nhà thơ, nhà đạo diễn Hoàng Anh Tuấn mất, các bài viết nói về Hoàng Anh Tuấn có cho biết, Hoàng Anh Tuấn trước ở Nguyễn Thái Học, xé phố Sinh Từ. Như vậy thì nhà thơ Hoàng Anh Tuấn cũng cư trú gần nhà gia đình chúng tôi, nhà thơ lớn hơn tôi một giáp.

Tôi chả bao giờ một mình đi về hướng bên trái nhà của tôi trên đường Nguyễn Thái Học, tôi hoàn toàn không biết gì về hướng đó nhưng gần đây thì tôi mới biết hướng đó chính lại là nơi phố phường đông đúc.

Xế nhà tôi là đường Sinh Từ, ngay đầu đường là một căn nhà lớn có tường, hàng rào cao và cây cối mọc che chắn bên trong nên tôi cũng chẳng biết gì, nhưng phía ngoài hàng rào, ngay đầu phố là một gánh phở được gánh tới trụ bán mỗi sáng. Đương nhiên tôi cũng được ăn nhiều lần và cũng đã nhiều lần xách cặp lồng, gào mên chạy qua mua về cho ai đó trong gia đình. Đường Nguyễn Thái Học có xe điện chạy ngang, ngay phía bên kia đường, và tôi cũng đã mấy lần nhảy lên tàu điện, đi một lát rồi lại nhảy xuống... Chơi mà thôi! Khúc này tàu điện chạy chậm. Nhà hộ sinh Đức Chính nằm về hướng trái nhà tôi và cũng không cách xa nhà tôi bao nhiêu nên tôi nhớ khi được dẫn đi thăm mẹ, thăm em, thì đi bộ chứ không đi xe gì cả, xe đi chuyển thông dụng thời đó là xe kéo, người cầm hai cái cang xe kéo xe đi, nhanh hay chậm là do người phu chạy hay đi và bánh xe thì làm bằng cao su nên êm lắm. Dĩ nhiên đường xá Hà nội đều có trải nhựa đường êm ái.

Bên phải nhà tôi là biệt thự lớn của Bác sĩ Hoàng Cơ Bình, có thời là Đốc Lý Hà Nội. Nhà tôi cách Văn Miếu không xa, cũng nằm trên đường Nguyễn Thái Học nên nhiều lần tôi đã một mình hay đi với anh em, chúng bạn tới chơi nơi này, lúc đó điều tàn, vắng vẻ. Chúng tôi thấy nhiều bia đá đặt nằm trên lưng những con rùa, được che chắn bởi mái ngói âm dương nhưng rêu phong, ẩm đậm vì không người săn sóc. Chúng tôi vào đây tìm bắt châu chấu cho vịt ăn (con nít nuôi chơi vài con), tôi nhớ vịt của tôi được nhồi nhét quá sức, bầu điều căng mọng, chấu chấu lòi ra cả trong mỏ và sau đó thì con vịt cũng chết. Trong Văn Miếu có một hồ nước, chung quanh có tường hoa văn men xanh che chắn, có bậc thang đi xuống nước, nước đọng, ao tù nổi váng xanh nhưng cũng có nhiều đứa trẻ nô đùa nhảy tắm... Đương nhiên không có tôi vì tôi biết bắn, hơn nữa tôi chưa biết bơi. Cũng đi về hướng tay phải, rẽ phải trên đường gì tôi không nhớ tên nhưng gần đó là một vườn hoa, công viên rộng lớn, chung quanh có trồng nhiều cây sấu, mùa sấu có quả là chúng tôi mang súng cao su, nã, bắn trái ăn, bắn lên và cũng biết sợ đội xếp, mã tà, tức cảnh sát. Quả sấu chín vàng thì ngọt, sấu xanh thì chua, chúng tôi gọt vỏ sấu, trộn nước mắm đường, có cho ớt thật cay, ăn rất đã, đứa nào cũng tím bầm môi vì cay nhưng rất khoái khẩu. Công viên này cũng là nơi tôi hay đi đổ nước bắt dế cơm hay bắt ve sấu. Trong công viên này có các hàng palm, một loại có lá như dừa, lá rũ thấp và chúng tôi náu ẩn chơi trò Tặc Giăng. Dĩ nhiên đội xếp, mã tà cũng không chấp nhận trò chơi này của lũ con nít hay nghịch phá. Công viên này chúng tôi gọi là vườn hoa Canh nông, cũng gọi là vườn hoa con cóc vì ở giữa vườn hoa có một trụ đài kỷ niệm gì đó và có những con cóc phun nước, cây hoa trồng ở đây là một loại cây xương rồng gai nhỏ cho hoa nhỏ đỏ và rất nhiều mù trắng chảy rờn rờn khi chúng tôi ngắt hoa hay bẻ cành. Chính tại vườn hoa này, chính quyền cộng sản dựng lên một pho tượng Lê Nin và dân gian đã có bài hát chế nhạo.

Ngày xưa, nhà tôi ở số 54 Nguyễn Thái Học, còn gọi là hàng Đầy, xé cửa phố Sinh Từ...

Chuyến qua đi học tại trường Việt, ba anh em đi học chung một trường, trường tiểu học Nguyễn Công Trứ, khá xa nhà và chúng tôi đi bộ nên cũng biết vui, biết buồn, biết sướng, biết khổ,... Đi học thì sáng đi, chiều về, mùa Xuân, Hè thì khoái vì như rong chơi, nhưng mùa Thu, mùa Đông hay mưa tầm tã thì thật là khổ cực. Hôm nào không có áo mưa thì biết nhau ngay, phải đi về chứ không thể trú mưa

được, mà Thu, Đông thì trời mau tối... đói, lạnh, ướt như chuột lột, 3 anh em cầm củi đi trong mưa, không thấy phố, không thấy nhà, chỉ thấy mưa sa tầm tã... nhiều hôm tôi và cô em kể vừa đi vừa khóc rấm rức vì đói, lạnh... Cũng chẳng bao lâu vì gia đình chúng tôi di cư vào Nam. Cho tới bây giờ, tôi vẫn còn nhớ "Hiệu đoàn ca" của trường Nguyễn Công Trứ :

Nguyễn Công Trứ nhắc tới ngày xanh chúng ta,

*Sống bao năm vui trong học đường ngụy nga,
Lòng lưu luyến...*

Tôi có một trí nhớ tốt, tôi còn nhớ có một anh trẻ lớn hơn các anh lớn của tôi, anh này hay đến chơi với một anh cũng ở trong khu nhà chúng tôi nên chúng tôi cũng hay có mặt. Đương nhiên tôi chỉ ngồi ké, nghe và nhìn các anh lớn trò chuyện. Đây là một người trai trẻ tài hoa nhưng yếu mệnh (anh này bị ho lao, chết sau khi chúng tôi đã vào Nam), đàn hay, hát giỏi, vẽ thật đẹp, màu sắc trang nhã. Anh làm rất nhiều bản nhạc, chép trong một quyển vở 100 trang học trò, tất cả các bản nhạc đều được vẽ hoa, lá bằng màu nước,... anh mang đến cho chúng tôi xem, đồng thời ca hát, đánh đàn cho chúng tôi nghe, anh tên là Tấn, bạn anh nhỏ tuổi hơn anh, là người ở chung khu nhà với chúng tôi tên là Thạch... Chỉ nghe ca hát "ké" như trên nhưng cho tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ được đoạn hát đầu trong 2 bản nhạc :

- Ở làng tôi có bà cả Lý có đứa con... Một thằng con trai béo tròn và ngoan...

- Hai anh em thằng cu tí đang cùng nhau sánh vai cùng đi... trên bước đường thiên lý.

Bỗng một thằng nhìn thấy một quả "bứa" nhưng chạm tay bị thằng kia chụp được, thế là sanh chuyện gây gổ, thằng nói tao nhìn thấy trước, thằng nói tao chụp được trước. Đem nhờ một người lớn hơn phân xừ dùm thì người này bẻ quả bứa ra làm hai, ăn tất cả nhân và chia cho 2 thằng nhóc mỗi đứa nửa mảnh vỏ. Hai thằng nhìn nhau chung hững và nhận được một bài học.

Chuyện kể năm 2000

Chuyện này không đáng gì đến cuốn truyện cùng tên ở VN. Đây là vài câu chuyện được kể lại đã xảy ra trong lần gặp gỡ thân hữu điện lực tại Bắc Cali năm 2000. Chuyện được viết khi thấy lại hình ảnh anh Phạm Duy Sử trong bản tin 26 tháng 11/2006.

Năm 2000, thân hữu Bắc Cali phụ trách tổ chức đại hội gặp gỡ thân hữu điện lực. Tôi đã gặp lại nhiều thân hữu sau thời gian dài không gặp, anh Phạm Duy Sử là một. Ngày anh Sử vượt biên thành công, tôi đã được nghe anh em nói lại. Ngày đó, bất cứ ai đi thoát được cũng là việc may mắn và bù ngùi cho số phận mình còn bị ở lại trong nước.

Như các bạn đã biết, trong đại hội gặp gỡ năm 2000 có màn xổ số và các giải thưởng là do anh em Bắc Cali đóng góp và tự đóng gói, tôi cũng vậy và góp hai phần quà. Phần quà thứ nhất tôi không biết vào tay ai, tôi mong là gói này rơi vào tay thân hữu nào đó ở ngoài nước Mỹ..., đây chỉ là một bức tranh bằng gỗ có lá cờ Hiệp chúng quốc được bao phủ bằng chất hóa học trong suốt, kỷ niệm cho ngày hợp mặt, cũng là ngày quốc khánh 4 tháng 7 của Hoa kỳ, nơi tôi đang cư trú. Của tuy to tát nhưng với ý nghĩa cao cả của tự do.

Khi xổ số, tôi ngồi bàn cuối xa... cùng bàn có vợ chồng anh Phạm Duy Sử và vợ chồng anh gì tôi quên rồi, cả hai người đều trúng mỗi người một phần quà, phần quà anh Sử trúng là phần quà cuối cùng, to nhất và tôi nghĩ là giá trị nhất trong màn xổ số : đây là một bức tranh thêu tay nhiều màu đẹp mắt cảnh "ngựa anh đi trước, võng nàng theo sau" vinh quy về làng. Bức tranh này đã được một người Mỹ nào đó mua từ Việt nam năm 1972 mang về Mỹ làm kỷ niệm, phía sau có miếng giấy nhỏ ghi lại của người mua, mua năm 1972, bức tranh có ý nghĩa đám cưới con vua VN. Dĩ nhiên anh chàng Mỹ này hiểu sai ý nghĩa thực của bức tranh. Khi thấy bức tranh này tại chợ trời do một anh chàng Mỹ trắng trẻ bán, tôi chớp lấy ngay và hỏi bao nhiêu? Hắn nói 4\$ và tôi lấy bức tranh. Dĩ nhiên bức tranh này là bức tranh quý, quý vì đẹp, vì ý nghĩa và quý vì thời gian. Nhà chúng tôi treo nhiều tranh lắm, riêng phòng tôi thì chi chít và chẳng còn chỗ trống, nhà trên, phòng khách cũng vậy, nên tôi tạm đặt bức tranh đứng dưới đất, trong phòng ăn, mục đích để cho vợ chồng cô em xem và có ý kiến gì không ? Chả có ý kiến, ý voi nào cả sau 2-3 tuần trưng bày, té ra chỉ mình tôi nhận biết được giá trị của bức tranh. Và như các thân hữu thấy, vật quý này đã trao tặng bạn và anh chị Sử đã trúng mỗi..., bức tranh này hiện ở đâu thì chỉ có chị Sử biết.

Tôi đã thấy anh chị Đinh Văn Quý và anh con trai từ Úc đại lợi, lần đầu qua tham dự đại hội. Các bạn đã biết tôi đi đứng có khó khăn, rất ngại đi lại chỗ đông người nên đứng ngồi chỉ một chỗ, thấy vợ chồng anh Quý, anh Hưng và những thân hữu khác nhưng không thể nào tới bắt tay và chào được. Khi

đại hội bắt đầu, vô tình làm sao, vợ chồng anh Quý ngồi xa chỗ tôi, nhưng anh con trai thì lại ngồi ngay bên cạnh. Được một lúc, tôi quay sang hỏi nhỏ : "anh biết tôi không ?" "Dạ không". Anh là con của Đình Văn Quý ? Dạ, bác biết ba con ? Thế ba má anh đã đi thăm Chị Mai chưa ? Trời ơi, bác Hai, bác biết bác Hai con ? Thế ba má anh đã đi thăm anh Nghĩa chưa ? Trời ơi, bác Ba, bác biết bác Ba con ? Thế ba má anh đã đi thăm anh Đồng chưa ? Trời ơi, bác Tư, bác biết bác Tư con ? Thế ba má anh đã đi thăm chị Lan chưa ? Trời ơi, bác Năm, bác Năm con chết rồi ? Thế ba má anh đã đi thăm anh Dũng chưa ? Trời ơi, bác Dũng đang... Ba má con từ Úc qua đây muốn đi thăm các bác mà không biết các bác ở đâu, để con qua nói cho ba má con hay liền... Anh Quý qua ngồi thế chỗ cậu con, tôi nói nhỏ: "nói trùng tên tôi thì tôi nói chuyện, không nhớ thì khỏi nói", anh Quý nói ngay chốc tức thời, không cần suy nghĩ. Bộ nhớ cũng còn tốt. Cậu con trai anh Quý, sau này là rể quý của anh chị Thuần.

Chị Hai, tôi nói chị nghe chuyện này : "mấy năm rồi tôi được nghe chị hát, tôi ghiền tiếng hát của chị rồi đó..., hôm nay chị phải hát nữa à nhen..., hông có tui hông chịu à nhen..." "O.K. chị sẽ hát và đây là Ph., con gái lớn của chị..."

Mấy năm rồi và vĩnh viễn tôi không gặp lại chị được nữa..., đọc bản tin số 26, trong đó viết vài anh chị thân hữu đã đi thăm viếng chị trong một ngày có mưa có gió..., mọi người nhìn ông xã chị thăm thì với chị, nét mặt trầm ngâm tưởng nhớ, thương cảm, u uân... âm dương đôi ngã mà bùi ngùi ái ngại. Hôm nay đọc tờ thân hữu, thấy hình Ph., nhớ chị, nhớ tiếng hát ngọt ngào, tự nhiên, chơn chất của chị..., chị đã yên, người còn sống vẫn thương nhớ chị, chị Hai Oregon...

Du hành thăm viếng thân hữu

Uum Manii Pamii Huuum...
Vùng, Mè oi mở cửa...

Long Island... sử dụng Montaux Highway 27 N, đi tận cùng thì gặp Montaux Lighthouse, tạt vào US Military Reservation tức Camp Hero State Park, một Secret Underground Base AN/FDS-35 Radar có nhiệm vụ bảo vệ vùng đất, vùng trời, vùng biển, vùng New York và phụ cận... Quay trở lại, đi một đoạn quẹo phải vào W. Lake Dr, quẹo trái S Ferncroft Pt. chạy thẳng theo Fairview Ave, gặp Montaux Downs State Park, rẽ trái theo Fairview Ave. tới số 134 là tới. Cũng chẳng có bao nhiêu nhà và chẳng sợ bị lạc. Đây chính là nơi cư trú, trụ sở, bản doanh của Ông Trùm, trùm của các trùm, xếp

của các xếp, Capo di Capo... toàn vùng New York, New Jersey.

Ông có khỏe không ? Mấy năm nay không thấy ông hiện diện trong các đại hội thân hữu điện lực, hôm nay tôi tới thăm ông, và mong ông được khang an.

Tôi cũng chẳng hiểu tại sao ông chọn vùng cư trú xa xôi và vắng vẻ này, quá vắng vẻ và hiu quạnh, làm sao có tô phở, tô mì, tô hủ tíu ngay... mỗi khi thèm. Nhớ bánh cuốn chả lụa, bún bò Huế, cháo cá, bánh mì paté, thịt nguội, croissant, paté chaud, v.v... thì tìm ở đâu ? Tui chẳng đại gì cư trú tại nơi vắng vẻ này. Tui nghĩ không ra, nhưng "lạy thánh mớ vái", phải suy luận theo kiểu Sicilian, Palermo, thì "ngộ" liền..., Sorry... hông thấy, hông nghe, hông nói gì nữa.

Twin City – Ten Thousand Lakes
... - 48th Ave.No. Plymouth, MN.

Thân hữu T, người hiện nay lớn tuổi nhất trong thân hữu điện lực hải ngoại, năm nay 93 tuổi, sanh năm 1914. Mỗi tuần thân hữu đều đi lọc máu, thận suy nhưng vẫn khỏe mạnh, vẫn đọc báo, đọc bản tin thân hữu điện lực... hơi lằng tai và hay quên...

Ngày xưa, trong một buổi chiều tan sở, cùng vài người ngồi uống lade, lai rai quán gốc me ngã tư Thi Sách, Nguyễn Siêu, thân hữu T nói "anh em mình... này kia, chi nọ..." Tui nói "anh em mình, OK, nhưng ai là anh, ai là em?" Thân hữu nói "mày là anh..." Cầu mong thân hữu trăm tuổi.

... - 3rd Ave. So. Richfield MN.

Anh C. chủ nhân xứ Vạn Hồ, lâu lắm rồi không gặp mặt. Hai mươi mấy năm, chúng ta có gặp gỡ nhau vài ba lần..., lần đầu tại hải ngoại là năm 1987 nhân dịp Bắc Cali tổ chức đại hội thân hữu điện lực. Lúc đó tôi ở Nam Cali và anh C. đã gọi cho tôi khi tôi đang uống cà phê buổi sáng... chúng ta đã gặp lại nhau cùng các thân hữu khác trước khi mở cuộc tiến công phương Bắc. Lần sau cách đó vài năm, khi tôi đã là cư dân vùng vịnh SF, chúng ta cùng các thân hữu khác gặp nhau tại nhà thân hữu H. Sacto, mới đó mà đã trên chục năm. Tôi còn nhớ lần đầu tiên tôi gặp anh C. khi tôi qua công tác và thăm viếng tại trạm Sài gòn, lúc đó là vào năm 1966, không biết anh còn nhớ?

Tôi vẫn còn nhớ câu anh nói "thà mình chơi với thằng X còn hơn chơi với thằng L."

Anh chị có khỏe không?

Vùng Hawaii vừa có động đất lớn tại ngay hòn đảo lớn, bạn có muốn cùng tôi du hành đến thăm 3 thân hữu cư trú tại đây không?

... Ala Wai Blvd # ... Honolulu.

ALOHA... Đến Hawaii thì đương nhiên máy bay phải đáp xuống phi trường Honolulu International trên hòn đảo Oahu. Từ phi trường bắt 92 đi một chiều, tận cùng là ngay chóc Ala Wai và gần xịt ngay đó là Pearl Harbor Naval Base..., hóa ra ông là Navy?

Chị H. làm tại T&D sau về văn phòng Khối Khai thác nên cũng chẳng xa lạ gì. Tôi chưa gặp lại chị kể từ cái ngày tan tác đó. Trước đó tôi cũng biết chị cư trú tại vùng nóng cháy trên đường đi Las Vegas, tôi đã đi qua, đi lại nhiều lần nhưng chưa có dịp thăm viếng chị vì tôi cũng chỉ là người thấp tùng trong những chuyến đi công tác, đóng góp thay bóng đèn. Một lần chị đã xuất hiện, hội họp chuẩn bị cho lần đại hội gặp gỡ thân hữu điện lực tại Nam Cali năm 1985, tôi lúc đó ở rất gần nhưng không được gặp lại chị, sau đó có được xem ảnh và nhận ra chị, thậm thoát đã trên 30 năm. Rất mong sức khỏe chị được sung mãn.

Hawaii là một dãy quần đảo, có tên và thứ tự từ trên xuống như sau : Kawai - Oahu - Molokai - Lanai - Maui và sau cùng là hòn đảo lớn nhất Hawaii. Vài hòn đảo nhỏ khác không được kể và Oahu là hòn đảo chính có thủ đô là Honolulu. Một nơi cũng nổi tiếng khác trên cùng hòn đảo Oahu, đó là Waikiki rất đẹp và quyến rũ du khách.

... N. Glenwood Rd. Mountain View, HI.

Từ Honolulu, mua vé đi Hilo International Airport chứ không đi Kona Int'l Airport. Kona là thành phố vừa xảy ra động đất 6 chấm, nằm ở Tây Bắc hòn đảo lớn Hawaii. Vợ chồng thân hữu C-H ở gần thành phố Hilo, Đông Nam của đảo. Từ phi trường Hilo, sử dụng 11 Hawaii Belt Road rồi vào 11 Volcano Hwy thấy Glenwood Rd, quẹo phải đi chừng 1 dặm là tới, nhà vườn bên trái, chẳng lộn vào đâu được. Cũng như đi vào Mai Thôn, cư xá Thanh Đa mà thôi. Từ phi trường Hilo đến Glenwood Rd khoảng 20 cây số. Thân hữu C. sức khỏe sung mãn, rất thích hoạt động, trượt tuyết, bơi lội, mô tô, thuyền buồm, xe thể thao mui trần..., cho tóc bay bay, chàng đều có chơi. Thân hữu H. thì thích vui thú nội trợ, đặc biệt rất thích cây cối và làm vườn, chuộng thanh thoi và yên tĩnh. Rất mong huynh, muội sức khỏe dồi dào, an lạc. Nhớ trồng nhiều phượng vĩ đỏ, đây là một trong mười cây đẹp

nhất thế giới và rất thích hợp nơi vùng này. Cây trái nhiệt đới, quê mình, đừng quên.

Miệt dưới...

... Deakin St., Kangaroo Point, Qld.

Mẹ họ, mình đã đi trên Captain Cook Bridge, mình cũng đã đi trên Story Bridge, mình đã thấy Kangaroo Point Cliffs, mình đã thấy Southbank Institute Of Tate Kangaroo Point, vậy mà tìm số ... Deakin St. chẳng thấy đâu cả. Bà con cô bác, ai có biết đường chỉ dùm..., tôi cũng đã tiếp cận cầu trường Gabba ..., tôi đã quanh quẩn lên xuống khu có West End Markets, thấy Happy Days Vietnamese-Chinese Takeaway, thấy cả nhà cũ, nhà mới của anh Thanh nào đó, thấy cả Apartement của chị Mỹ Huỳnh nữa, khu này nhiều tiệm Muslim quá. Đường xá chi mà chẳng dễ tên đường thì làm sao mà người ta tìm đúng cho được. Hóa ra hệ thống cho sử dụng của Hiệp chủng quốc Hoa kỳ và Úc đại lợi có chỗ hơi khác biệt vì đại dương cách biệt. Cũng chẳng sao, có đến, có nghĩ đến là vui rồi...

A Đô... A Đô... A Đô, có khỏe không? Nhìn hình A Đô thấy vẫn trẻ, vẫn khỏe nhưng trên đầu đã có nhiều tóc bạc. Thấy anh bình thường, khỏe mạnh, tóc hói với cặp mắt nhìn hóm hình, luôn có máy ảnh trên tay thân thương như ngày xưa thì tôi cũng mừng. Cũng gần 30 năm rồi mình không gặp nhau..., cũng biết và nhìn thấy Andrew, Audrey và mấy lau nhau kể tiếp nhưng quên tên mất rồi..., cũng nhìn thấy hình A Đô ở vùng thân thương cũ cách đây mấy năm. Thời gian qua đi thật mau.

Sài gòn, Việt nam.

Ngay tại đây, trung tâm Sài gòn thân thương..., trước mặt là Tòa Đô chánh, bên trái là ciné Rex, bên phải là hành lang đi vào ciné Eden và đằng sau là vòng xoay, bồn bông Nguyễn Huệ - Lê Lợi...

Ngay tại đây, nơi tôi đứng là vòng xoay, bồn bông và cái tượng ..., địa điểm trước Ty Bưu điện Quận 5, giao điểm Hải Thượng Lãn Ông và Tổng Đốc Phương.

Tôi đã thăm viếng những nơi đáng thăm viếng, những nơi đã hiện diện và làm việc..., bây giờ đang đứng trước trạm biến điện 110 kV Chánh Hưng, đường Phạm Thế Hiển và gần đó là Dương Bá Trạc, tôi đã vào dãy cư xá mới bên cạnh trạm biến điện và thăm viếng thân hữu N-H. Tôi rất vui mừng thấy các bạn vẫn khỏe mạnh, N. vẫn trẻ nhưng tóc đã bạc nhiều; H. thì hơi đầy một chút nhưng vẫn đẹp, cái đẹp thích hợp của người có con

cái đã trưởng thành..., cho hỏi thăm các cháu T, T và cô ba không biết tên.

Tôi đang ở gần ngã ba RMK, xa lộ Sài Gòn – Biên Hòa, ngay nhà của anh P (c). Nhìn hình ảnh ở phi trường TSN khi đón ô P. thì thấy anh tóc đã bạc quá nhiều, vẫn ốm và vẫn vui, chị thì vẫn trẻ và hơi đầy đặn. Khi tôi viết dòng này (11/06) thì tôi đã biết anh chị sẽ sống chung với các cháu, anh chị sẽ gặp lại các bạn TBL, TĐT và các thân hữu khác.

Tôi đang ở nghĩa trang Tàu Triều Châu, gần ngã ba Lái Thiêu. Sở dĩ tôi nêu lên điều này để các bạn nhớ chứ thật ra tôi đến thăm viếng nghĩa trang ngay bên cạnh nơi có cụ bà Ngô Đình Khả và 3 người con trai..., tôi muốn nói đến Tổng Thống Ngô Đình Diệm và 2 người em là ông Ngô Đình Nhu và Ngô Đình Cẩn. Một chút buồn ngủi, trăm năm... thân khô, xương trắng...

Vịnh Hạ Long, Bái Tử Long, Cẩm Phả (Quảng Ninh)

Ngay tại thị xã Cẩm Phả, có đường ra đảo Vũng Đục, ngay kế đó là một đảo nhỏ có khu vực kỷ niệm ...

Một địa điểm nữa ngoài khơi Cẩm Phả, gần đảo Trà Bàn, kế đó là Song Mang và kế tiếp là Quan Lạn hay Vân Đài, đây là khu vực thứ hai kỷ niệm ...

Các bạn có muốn du hành, thăm viếng mọi nơi trên hành tinh quả đất này không? Vé du hành tôi đã gởi cho các bạn rồi mà..., xin mời, xin mời.

Ai đã đọc cuốn sách Cửu Long Cạn Dòng, Biển Đông Dậy Sóng của nhà văn bác sĩ Ngô Thế Vinh, ai đã theo dõi bộ DVD "Mê Kông Ký Sự" do đoàn quay phim Sài Gòn, phối hợp với phái đoàn Miên, Lào và Trung hoa thực hiện dọc đường ký sự từ Tây Tạng, nóc nhà thế giới, nơi phát xuất dòng nước qua 7 quốc gia mang các tên khác nhau và cuối cùng mang tên Cửu Long thì xin trực tiếp sử dụng vé du hành.

Tôi đã bắt đầu du hành từ châu thổ sông Cửu Long, sử dụng một tỷ lệ xích vừa phải để thấy rõ và quan sát dòng nước chảy, đi ngược lên tận đầu nguồn, tới chỗ mà người ta ghi chú là nơi phát xuất dòng nước, tôi đã thăm viếng Lasha, thủ đô nước Tây Tạng và đi xuôi theo dòng nước chảy với một tỷ lệ xích cho thấy rõ ràng hơn nên đã biết rõ tường tận về dòng nước hơn bộ DVD Mê Kông Ký Sự, đã thấy rõ 2 con đập chính ngăn chặn dòng nước trên đất Trung hoa trong tỉnh Vân nam, con đập thứ nhất tôi nhìn thấy nằm ở tọa độ "China/ Sichuan/

Xichang, 619 km from center. Con đập thứ 2 lớn hơn nằm ở tọa độ "China/ Yunan/ Kunming, 232 km from center" và quả thật dòng nước sau đó bé nhỏ và yếu hẳn đi. Nhưng sau khi ra khỏi biên giới Vân nam Trung hoa thì dòng nước cũng lớn dần vì nguồn nước cung cấp cho dòng chảy không phải chỉ từ Tây Tạng mà thôi.

Cộng đồng ăn tiết canh heo và cháo lòng heo trên đất Hoa Kỳ

Hàn heo, Đình bánh cuốn, Canh vịt là những người tiền phong nổi danh trong cộng đồng Việt nam, trong đầu thập niên 80 tại miền Nam California. Bây giờ thì nhiều nơi có chỗ cung cấp những món ăn đặc sản làm tại nhà và đương nhiên nếu các bạn cần thiết mang tới đóng góp cho buổi họp mặt bạn bè, thân hữu thì các bạn cũng có quyền hãnh diện tuyên bố là "nhà làm"... nhà ai thì không cần biết. Nhờ đọc bài này, hôm nay tôi được biết tiệm phở Nguyễn Huệ, chuyên nghiệp Phở Bắc, chủ trị thịt đông, dưa chua, cá rán, canh cá thìa là ... tôi đã biết trước đây, và bây giờ thêm được món tiết canh heo. San José cũng có nhiều chỗ có bán đặc sản và luôn luôn phải là thổ công thì mới biết. Bạn đã ăn tiết canh ngan San José chưa? Quên một điều chưa hỏi bạn "bạn còn dám xơi những thứ như thế này không? Nhân tài và thổ công thì phe ta, thời nào cũng có, Orange County thì hỏi cụ..., San José thì hỏi cụ...

Xin mời các cụ cùng "thời", rước các cụ cùng xơi... xin mời, xin mời!

Sau khi tham dự Thánh Lễ nhà thờ, phái đoàn chúng tôi rủ nhau xuống hội trường của nhà thờ ngay dưới basement thì được chứng kiến những đĩa tiết canh đỏ tươi điểm vài cọng húng quế xanh mát, lốm đốm những hạt đậu phụng rang vàng nhạt xen lẫn với những miếng gan màu nâu đậm. Đúng ý chang những đĩa tiết canh mà 50 năm về trước tôi đã từng được thưởng thức tại Hà nội, miền Bắc Việt nam.

Món tiết canh, cháo lòng, lòng nhồi huyết, bộ lòng dồi tràng, gan, tim là những món ăn cổ truyền tổ tiên để lại nay tôi lại được nhìn thấy ngay tại hội trường của nhà thờ vùng Woodlyne, N.Jersey. Nhờ có ông cha xứ vui vẻ, đầu óc phóng khoáng đã khuyến khích và giúp đỡ bổn đạo, con chiên tình nguyện góp của, góp công tạo được một không khí, một cảnh tượng tập nập ngay sau Thánh Lễ.

Vừa thưởng thức món tiết canh với bia Heineken Hòa lan tôi hỏi thăm bạn bè thì được biết

hai vợ chồng ông bà chuyên nghề "thọc huyết heo" từ vùng Hồ nai Biên hòa nhập cảng vào đất Mỹ món ăn cổ truyền dân tộc.

Hai ông bà năm nay sắp si ngũ thập niên, cư ngụ vùng Pensauken, NJ, tác giả của 12 người con, vượt biên qua Mỹ theo diện con lai, thập niên 80 bằng máy bay sau rất nhiều lần thất bại, tính vượt biên bằng tàu bè.

Qua được đất Mỹ ngoài giờ làm tại hãng, những ngày cuối tuần ông bà lại tiếp tục hành nghề cũ mà ông bà đã thành thạo khi mới ở tuổi đôi mươi.

Tờ mờ sáng ông bà đã leo lên xe tới vùng ngoại ô của thủ đô New Jersey, tỉnh Trenton, để vào vừa nuôi heo do người Puerto Rico làm chủ. Vì ông bà đã quá rành nghề nên chủ vừa để cho ông đích thân được "thọc huyết heo."

Sau khi lựa 3 con heo mà theo ông giống tốt, thịt ngon, ông đã đánh dấu bằng phấn trắng để chủ vừa cho giật điện bất tỉnh rồi cột chân dốc ngược đầu heo xuống. Ông đã thủ sẵn con dao thọc huyết dài khoảng gang tay đưa vào giữa cổ con heo, lưỡi dao nhọn đâm xuống tận tim heo, bao nhiêu huyết trong con heo chảy hết vào container ông đã hãm muối cho huyết không đông để ông chuẩn bị làm món tiết canh. Huyết của hai con heo còn lại ông pha thêm nước để khi luộc, huyết heo mềm mại, ông làm món cháo huyết.

Sau khi thọc huyết, giữ được hai thứ huyết đúng như ý muốn, ông để chủ vừa cạo lông heo cho sạch và xẻ con heo làm đôi, giao cho ông. Trong chốc lát ông bà đã phanh thây, xẻ thịt con heo ra từng món, nào thịt heo ba rọi, thịt mỡ heo, thủ heo, chân giò, thịt sườn cotelette và nhất là bộ lòng: tim, gan, dồi trắng, v.v...

Với 3 con heo mỗi tuần đem từ vừa về, ông phục vụ được ba loại khách hàng. Thứ nhất là bạn bè, bà con lối xóm tuần nào cũng vác về nhà món thịt heo tươi, nào tiết canh lòng heo, nào thịt ba rọi kho tàu, món chân giò nấu bánh canh giò heo, sườn cotelette ướp sả làm món cơm tấm bì sườn, đầu tai heo luộc lên phục vụ làng nhậu nhẹt.

Sửa soạn đủ mặt hàng vào ngày thứ bảy, sáng sớm chủ nhật sau khi tham dự Thánh Lễ ông bà đã bày hàng tại hội trường nhà thờ. Bạn bè bà con được dịp chia sẻ niềm vui bằng những món ăn khoái khẩu, hợp khẩu vị, ăn uống no nê còn take out đem về. Đặc biệt sau khi bán hàng, hai ông bà đều cống hiến vào quỹ nhà thờ, nhờ vậy mà sinh hoạt tại

nhà thờ rất sôi động, hào hứng. Các thanh thiếu niên con cháu của các bôn đạo được dịp gặp gỡ, tất cả đều coi nhau như anh em trong một đại gia đình.

Sau cùng khách tiêu thụ hàng của ông bà là những tiệm ăn bên thành phố Philadelphia, thành phố lân cận của tiểu bang New Jersey. Từ nay dân Philadelphia không còn phải bay sang vùng Little Saigon, quận Cam để thưởng thức món tiết canh lòng heo tại tiệm phở Nguyễn Huệ, hoặc tại tiệm cháo lòng trên đường Bolsa gần Thương xá Phước Lộc Thọ.

Ông bà hành nghề "thọc huyết heo" này quý chuộng nghề nghiệp rất khác người là mỗi năm cứ đến dịp gần Tết ta, ông bà lại trở về nơi chôn nhau cắt rốn, mà ông bà trước khi ra đi có để lại một ngôi nhà ba tầng cho họ hàng trông nom. Ông bà lại trở nghề "thọc huyết heo" phục vụ bà con tại quê nhà bằng cách xẻ thịt heo nấu bánh chưng nhân dịp Tết, phục vụ làng nhậu bằng món tiết canh, đầu tai heo luộc, ruốc heo với thịt đông dưa chua.

Các con ông bà 12 nhân mạng nay đã tốt nghiệp kỹ sư làm tại các hãng xưởng, các nhà băng đầu tư, lại thêm 3 được sĩ phục vụ tại các được phòng đại tư bản như CVS, Walgreen, Rite Aid.

Các cô, các cậu khi không dám nôi nghiệp nghề của bố mẹ vì khi nhìn thấy dòng máu đỏ từ cổ heo các cô cậu không còn hồn vía nào để mà tiếp tục sự nghiệp của bố mẹ.

Ông bà nay đã vui thú điền viên với căn nhà gạch ngay tại ngã tư đường. Thời giờ rảnh rỗi ông trông nom săn sóc ngôi vườn thiết kế xung quanh nhà nào hành lá, rau dăm, húng quế, húng lủi, đủ mọi loại rau, đủ mọi loại trái cây ăn quả cảnh lá xanh tươi, rậm rạp nhờ loại phân bón đặc biệt của ông do loài heo phế thải. Thú vui của bà ngoài việc hãm tiết canh, luộc lòng heo là trông nom đàn cháu nội ngoại đông đảo mỗi khi bố mẹ chúng bận đi shopping.

Tết Đinh Hợi vừa qua, ông về Việt nam làm được hai việc mà ông bà rất hài lòng là phục vụ bà con tại quê nhà bằng món xả thịt heo ăn Tết và giới thiệu ba gia đình người Việt tại Mỹ về trồng rừng, sửa rừng tại Việt nam. Các ông bà bạn này than phiền là hai hàm răng chiếc rụng chiếc hư, thường thức món tiết canh lòng heo của ông không còn thú vị như trước nữa. Hai ông bà bạn thăm nha sĩ Mỹ. Họ cho biết mỗi chiếc răng cấy vào hàm trên dưới 10 ngàn đô một cặp. Hai ông bà phải nhờ nha sĩ cấy 6 cái vị chi mất toi 30 ngàn đô la. Nha sĩ tại Việt

nam tính có 1,200 đô một chiếc, 6 cái răng tổng cộng sắp xỉ gần 8,000 đô. Hai ông bà bạn dùng số tiền sai biệt đi du lịch Úc châu và Cambodge trong vòng hai tháng trời khi ở Việt nam trong thời gian chờ nha sĩ khám và trồng răng.

Đến tuổi về hưu hai ông bà bạn nữa đem 10 ngàn đôla, ông làm lại hàm răng giả tốn 1,000. Ông biếu bà con bên nội và ăn xài hết luôn 4,000. Bà xã ông cũng biếu bà con bên ngoại hết luôn số tiền 5,000 còn lại.

Tất cả trở lại Mỹ với hai hàm răng đều đặn như hạt na, không phải che mồm che miệng dấu những chiếc răng sứ, chiếc vàng khè. Tất cả đều vui vẻ, cười nói vang nhà trong lúc thưởng thức món tiết canh lòng heo nổi tiếng hơn 30 năm từ vùng Hồ nai, Việt nam nay sang tận đất Mỹ tiểu bang New Jersey và Pennsylvania.

Cali 5